

Mielasis, Vilko vaike,

neseniai sužinojau apie Tavo likimą. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad taip išvis galėjo atsitikti. Visi pasakojimai, istorijos, knygos ir filmai tik įrodo, koks baisus buvo Tavo gyvenimas. Mėgaudamasi nerūpestingomis dienomis, negaliu net įsivaizduoti, koks jausmas būti visiškai vienam, alkanam, pavargusiam ir ieškoti prieglobsčio. Koks tai jausmas?

Iš tiesų noriu sužinoti begalę dalykų. Kaip jauteisi? Kokia Tavo istorija? Baisiausia tai, kad Tu tikriausiai nežinai, ką reiškia būti vaiku... Nežaidei kieme su draugais karštą vasaros dieną, nesimaudei jūroje, nevalgei saldainių, neišdykavai iki pat aušros. O juk tai turėtų pajauti kiekvienas. Deja, Tu patyrei ką kita. Praradai draugus, tėvus, nuolat bėgai nuo savo likimo. Kiek mirčių Tau teko matyti? Kiek kartų Pats buvai arti mirties? Galiu įsivaizduoti tik vingiuotą kelią, kuriuo Tu eini - nusiminęs, alkanas, išsigandęs žmogus. Turėtų būti labai skaudu, kai Tavęs nelaukia... Kiek bemiegių naktų išgyvenai? Kiek laiko klaidžiojai, kol radai mylimus žmones, kurie tave priglaudė?

Tikiuosi, radai namus, tėvus, kurie tave myli ir saugo, gavai drabužėlių, savą lovą. Tikiuosi, radai naujų draugų, su kuriais linksmai leidi laiką lauke. Tikiuosi, jog esi laimingas ir aprūpintas viskuo, kas geriausia.

P.S. Būtinai man parašyk.

Roberta